Мал. В. ГЛИВЕНКА.

...Семирічний план розвитку народного господарства Радянського Союзу є могутнім засобом збереження і зміцнення миру.

(З тез доповіді М. С. ХРУЩОВА на XXI з'їзді КПРС).

Холодний душ на гарячі голови.

ПЕРЕЦЬ

№ 2 (397). РІК ВИДАННЯ XIX ЦІНА 1 КРБ. КИЇВ. СІЧЕНЬ 1959

Командир виробництва

Думку старого виробничника Єгора Кузьмича я завжди ціную. Отож мені хотілося почути його думку, а заодно потішити старого.

— Хочете подивитися, — запропонував я одного разу, — яких ми готуємо для вас командирів виробництва? Приходьте до нас в інститут. Не хотілось би хвалитися, але хвалитись доведеться, бо в нас 65% п'ятикурсників одержали робочі розряди, 42% випускників захистили дипломи на «відмінно»,- 70%...

Далі пішли абсолютні величини: 15 студентів вмістили свої статті в газетах, четверо в журналах, двоє надіслали свої роботи на Брюссельську виставку...

— Ну, коли просиш, — усміхнувся Єгор Кузьмич в густі козацькі вуса, — треба прийти.

Три дні готувалися ми до зустрічі з ним. Підготували стенд наших досягнень, вишикували на полицях свої дисертації, навіть заняття студентського гуртка приурочили до його приходу. Але...

— Ображайся не ображайся, — сказав Єгор Кузьмич, тільки-но переступивши поріг деканату, — але я ознайомлюсь з вашою роботою так, як наші замовники готову продукцію приймають. Вони виберуть з партії в тисячу штук виробів десять і висновок по них роблять.

— Теоретична статистика називає це вибірковим методом.

— Тим більш. Де список студентів?

Взявши в мене список, Єгор Кузьмич ткнув пальцем навмання:

— Ось з оцим-о, Воронюком, я хочу познайомитись.

— Воронюком???

І тут я зрозумів, що даремно ми стенд споруджували. В моїй пам'яті постав випещений, рум'яний юнак, з тоненькими вусиками над верхньою губою. На першому курсі він частенько називав лекції уроками і запитував викладачів, до якої сторінки задано. Після першої спроби Воронюка скласти екзамен у деканат прийшла його мама і знепритомніла.

На другому курсі він казав: «Мій тато — головний інженер, але на свій завод мене ще не пускає. Малий, каже. Дорости хоча б до третього курсу...»

Тепер Воронюк доріс до п'ятого і сидів перед нами. На ньому був зелений піджак у клітинку і темносині штани. Підтримуючи, певне, честь свого «мундира», він тримався невимушено і самовпевнено. Холодний погляд його примружених очей, недбале постукування пальцями по столу говорили про те, що Воронюк якимось сьомим чуттям майбутнього командира виробництва догадувався, що у Єгора Кузьмича немає диплома про вищу освіту.

— Як же ви провели час на ознайомлювальній практиці? — зацікавився Єгор Кузьмич.

Воронюк не вловив прихованої іронії і відверто виклав:

— По правді кажучи, весело. Ознайомилися з червоним кутком, з заводським клубом і танцювальним майданчиком.

— Певне, і свого викладача-керівника практики бачили?

— Аякже! Спеціально для цього в аеропорт їздили. На інструктаж. Він о третій годині прилетів, а о четвертій відлітав.

— Яка ж тема вашого дипломного проекту?

— Щось там відносно заднього колеса трактора.

— А де ви відбували переддипломну практику?

— На велосипедному заводі.

— Куди ж у вас призначення на роботу?

— На швейну фабрику.

— Не знаю, як ваші студенти після п'яти курсів, — обернувся Єгор Кузьмич до мене, — але я вже в курсі справ.

Воронюка це образило:

— Ми півтора місяця були на виробничій практиці! Ми півтора місяця були на переддипломній практиці! І після цього нас вважати малодосвідченими! Я гадаю, ми маємо право...

Але по виразу мого обличчя Воронюк зрозумів, що розмову закінчено і пора йти...

— Та-ак, — замислено сказав Єгор Кузьмич, коли ми залишились самі, — «були півтора місяця»... І ти мені такого командира прислати хочеш?! А втім... пришли.

За стіною продзвенів дзвінок. Великі аудиторії ввібрали в себе гомінку студентську масу. Запанувала напружена тиша.

Щоб якось скрасити цю неприємну розмову, я знову сипонув на голову старого майстра цифри і проценти. Але він зупинив мене:

— Хороше не виправдає поганого. Сам розсуди, який командир може вийти з людини, яка ніколи не була солдатом?..

Ось ця проста думка і не покидає мене тепер, коли ми взялися за перебудову вищої школи.

Щождо Єгора Кузьмича, то мрію я про те, як через рік-два прийде знову старий майстер до нашого інституту і скаже:

— Та я ж цих хлоп'ят і дівчат знаю! У нас на заводі працюють. Молодці. В курсі справи.

А Воронюка ми на прохання Єгора Кузьмича вирішили послати на посаду помічника майстра. Якщо він хоче стати справжнім інженером, то ображатися не буде.

Володимир ЧИРКОВ.

perec-ua.
perec-ua.

ЗУСТРІЧНІ ПЕРЕВЕЗЕННЯ

Мал. К. ЗАРУБИ.

Не можна рекомендувати на керівні пости в колгоспи і радгоспи так званих «вільних працівників», які здебільшого виявляються вільними саме тому, що це малоцінні кадри.

М. С. ХРУЩОВ.

(З доповіді на грудневому Пленумі ЦК КПРС).

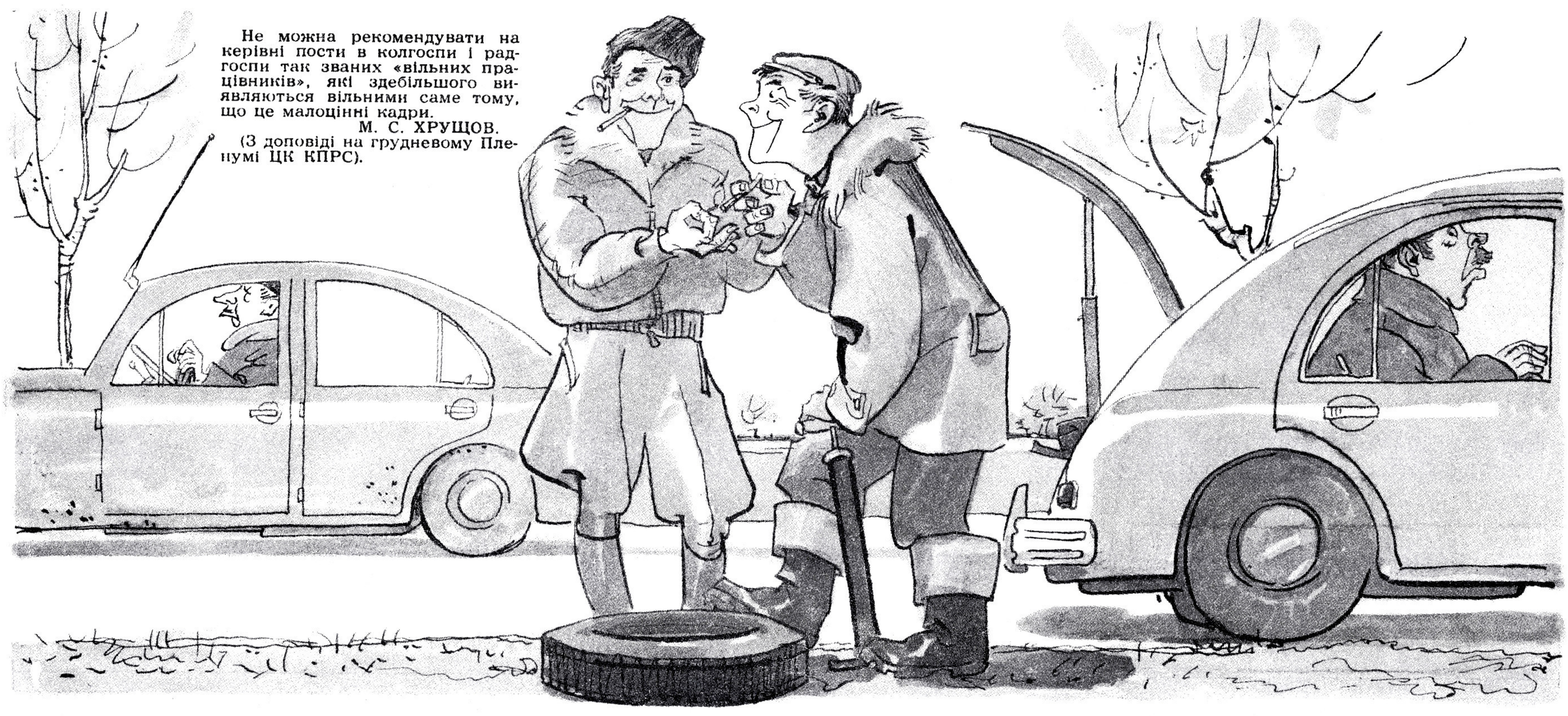

— Кого везеш?
— Колишнього голову «Зорі». У «Світанок» сватають.
— А я до «Зорі». Сватати колишнього голову «Світанку».

ОЙ, У МАТУСІ СИНОЧКІВ ДВОЄ...

Ой, у матусі синочків двоє:
Глянеш на вроду — наче орли!
Та, мабуть, судились їм різні долі,
По різних дорогах брати пішли.

Що в першого, Йвана, робоча вдача —
Працює і вчиться на фабриці він,
А в другого, Жори, натура ледача —
Закінчив школу і бродить, як тінь.

До вузу хотів — та були тільки мрії,
А знань не було (розгубив за рік).
От Жора у Йвана і сів на шиї:
Утримуй, годуй — ти ж мій брат, трудівник.

Іван не горює, бо все він уміє,
Працює веселий, міцний, як дуб!..
А Жора світом нудить та ниє,
Все ниє, мов хворий зуб.

Пора б Іванові вже сказати
Своєму братові так:
«Доки на шиї сидітимеш, брате? —
Іди, ставай за верстат!

Цупкіше за труд, за життя берися, —
Розвіється сум і нудьга,
І будеш людина, а не мокриця,
А я тобі — брат, не слуга!»

Яків ШУТЬКО.

м. Полтава.

Мал. І. АЛЕКСАНДРОВИЧА.

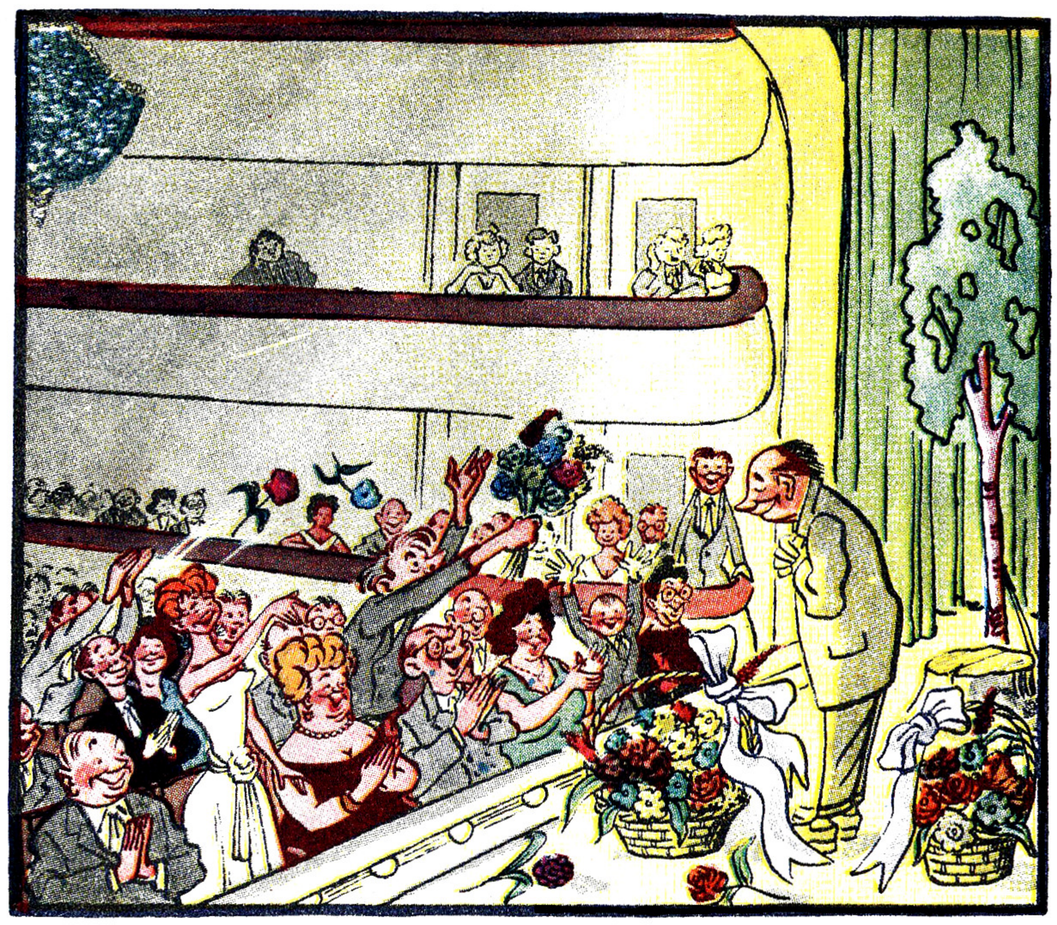

На перегляді у автора п'єси було багато друзів...

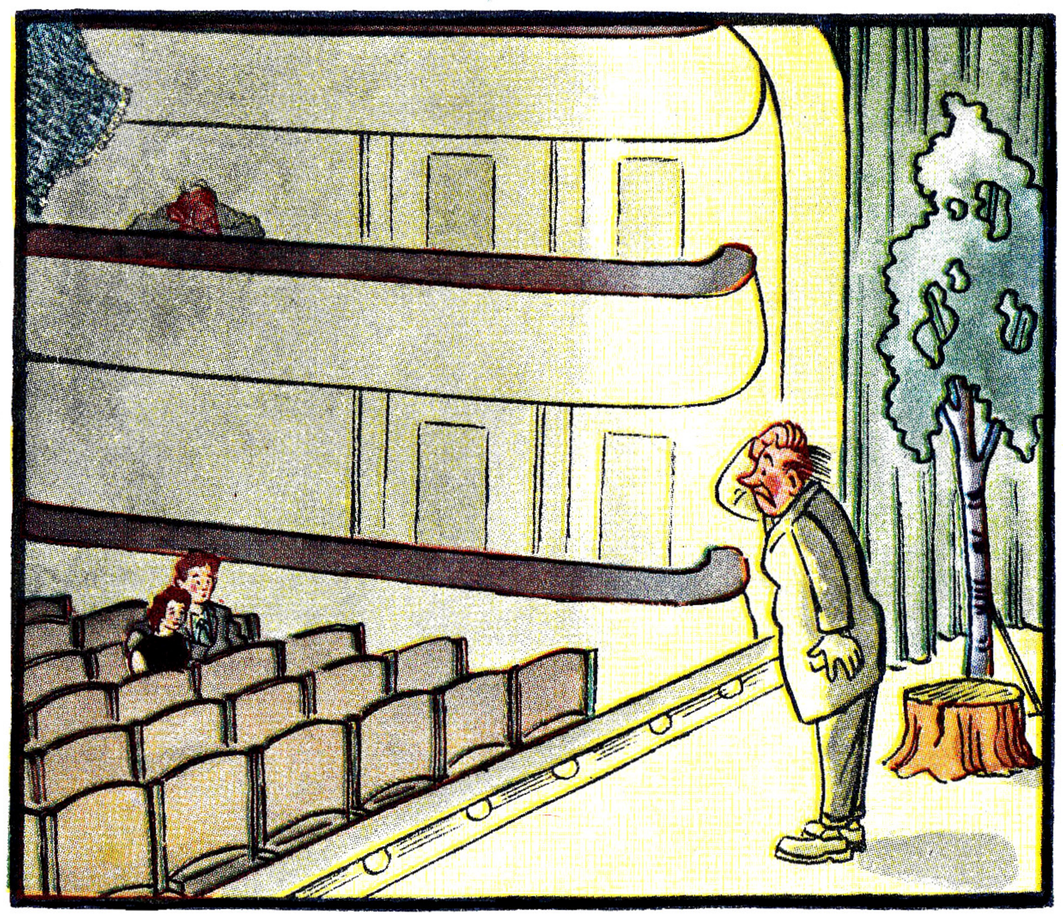

Але серед глядачів друзів не знайшлося...

Не той орган...

Люди шукають І. В. Кирничного.

Шукає прокуратура. Шукає суд, щоб примусити цього невловимого батечка платити аліменти на дитину, яку він покинув.

Два роки шукають...

І ось, нарешті, органи юстиції виявили, що І. В. Кирничний живе у Золотому Потоці, Тернопільської області.

За злісне ухилення від сплати аліментів народний суд Золотопотіцького району порушив проти Кирничного кримінальну справу і дав про це знати начальникові місцевого районного відділу міліції т. Бєликову.

Що зробив т. Бєликов?

Він викликав І. В. Кирничного до міліції. Поговорив з ним. Переконався, що саме він і є той невловимий батечко, якого два роки шукають, і... відпустив його на всі чотири боки. А судові Золотопотіцького району надіслав таку цидулу:

«Повертаю постанову нарсуду про розшук гр. Кирничного, бо розшук провадить орган, де мешкає позивачка, тому суду треба винести постанову і разом з справою надіслати для розшуку до того органу, де мешкає позивачка».

Оскільки позивачка — тобто дружина Кирничного — мешкає в Запорізькій області, то виходить, що хай собі запорізька міліція і ловить злочинця.

А золотопотіцький Бєликов сидітиме, склавши ручки, і споглядатиме, що з того вийде.

Мається, звичайно, на увазі, що і невловимий батечко так само спокійно сидітиме і чекатиме, коли його, нарешті, розшукають за всіма правилами бєликівського крючкотворства.

Достукаються...

Колись якийсь мудрий чоловік сказав: «Стукай і тобі відчинять». Сказав і не подумав про те, що у райцентрі Дергачах на Харківщині живуть директор механічного заводу т. Ясногородський та головний інженер т. Смух. Нехай би той мудрець спробував до них постукати, а тоді б і говорив.

Річ ось у чому. Збудували у Дергачах нову школу. Не школу, а палац. Чудовий, світлий з просторими класами, з паровим опаленням.

Школа — зразкова. Попрацювали будівельники на славу, гарний подарунок зробили дітям. Та споруда ця являє собою ще один зразок. Зразок того, як люди з байдужими, холодними душами можуть заморозити хорошу справу. Поки що жоден з 520 школярів, що мають тут учитися, не переступив порога красуні-школи, і все через тт. Ясногородського і Смуха. Механічний завод, очолюваний ними, взявся спорудити станцію біологічної очистки, без якої школа не може мати ні води, ні каналізації.

Дітки, що перейшли вже у третій клас, пам'ятають, як тоді, коли вони ходили ще в дитсадок, дяді Ясногородський і Смух ретельно взялися за будівництво. Було це в 1956 році. На цей рік припадають і перші стуки в двері директора та головного інженера. Стуки — нагадування. Нагадували їм про те, що час би вже закінчити будівництво і здати школу в експлуатацію, та ні Ясногородський, ні Смух і вухом не повели. З кожним днем вони уповільнювали будівництво.

Тепер уже стукали не тільки батьки і вчителі. Тепер уже стукали партійні і радянські установи. Даремно! З таким же успіхом можна було б стукати горохом об стіну...

Потім почали стукати газети. Спочатку з'явився фейлетон у районній газеті, потім карикатура в обласній. Даремно! Стуки тривають, мовчання теж. Ясногородський і Смух нікому не відчиняють своїх дверей. А через це і не можна відкрити школу: будівництво очисних споруд не закінчено й досі.

Доводиться дивуватися: як це директор і головний інженер не хочуть зрозуміти, що ніхто їм не дозволить відмовчуватися і зволікати будівництво! Батьки і вчителі школи таки доможуться свого і примусять відкрити школу.

А Ясногородський і Смух можуть «достукатись» до дуже великих неприємностей.

Вірші Роберта Бернса

Ілюстрації В. ЗЕЛІНСЬКОГО.

(До 200-річчя з дня народження)

ЗАБУДЬ, ШОТЛАНДІЄ МОЯ!

Забудь, Шотландіє моя,
Свою колишню славу!
Забудь своє гучне ім'я,
Звеличене по праву!
Припали Твіда береги
Англійцям ув обладу,—
Опанували вороги
Нас через чорну зраду.

Не міг відняти наших прав
Віками меч ворожий,
Та підлий зрадник нас продав
Катам за жменю грошей.
Англійську сталь не раз, було,
Щербили ми в двобої,
Англійське злото довело
Нас до біди тяжкої.

Розпука душу рве мою —
Ми в рабстві жити мусим!
О, чом я не поліг в бою
З Уоллесом [1] чи Брюсом [2]!
Та поки серця пал не згас,
Кричатиму щосили:
За золото англійське нас
Запроданці згубили!

У ЦЕРКВІ

Холодний вітер продуває
Холодну церкву, де лунає
Холодна проповідь...
А втім,
Їм скоро жарко стане всім!

ЧЕСНА БІДНІСТЬ

Хай бідні ми, хай злидні ми,
Не маємо нічого,
А будьмо чесними людьми
Й не біймося нікого.
Нічого, нічого,
Що ми звання простого!
Звання — лиш карб, людина — скарб,
Цінніший од усього.

Хоч ми їмо черстві шматки,
Вдягаємось убого,
А в багача булки й шовки —
Ми людяніш од нього.
Нічого, нічого,
Що ми живем убого,
А чесним бути в бідноті —
Найвище од усього.

Бундючиться вельможний лорд,
Що сотні слуг у нього;
Дурний, як пень, лихий, як чорт,
А корчить з себе бога.
Нічого, нічого,
Що стрічка й хрест у нього,
Бо хто розумний чоловік,—
Сміється з того всього.

Король зведе в дворянський стан
Лакейчука двірського,
Людини ж праведної сан
Не дасться ні від кого.
Що з того пустого
Дворянства гербового?
Шляхетний дух, шляхетний ум
Шляхетніш того всього.

Молись же всяк, щоб стало так—
А йдеться вже до того! —
Щоб ум і честь, де тільки єсть,
Пробили скрізь дорогу.
Нічого, нічого,
Діждем ладу нового,
Торжествуватиме весь світ
Братерства перемогу!

1794.

ЕПІТАФІЯ ВІЛЛІ

Природа, плачучи, гука:
— Смерть, одступись од юнака!
Згубивши цю модель чудову,
Як йолопа створю я знову?

ЕПІТАФІЯ КРИКЛИВОМУ ПОЛЕМІСТОВІ

О смерть! Тобі усі ми винні.
Та, мабуть, в темний засік твій
Уперше потрапляє нині
Такий безглуздий торохтій!

ПОРТРЕТ

Він — як той лев, що над пивною
Своєю гривою страшною
Нагадує не про пустелю —
Про кухлик елю.

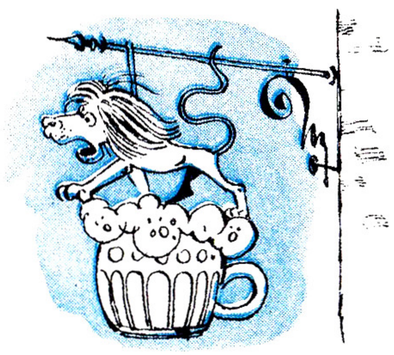

ВЕСЕЛИЙ УДІВЕЦЬ

Ох, я нещасний чоловік —
Узяв сварливу жінку;
Не мав я з нею цілий вік
Ні хвильки відпочинку...
Що я від неї натерпівсь —
Живцем, псяюха, жерла!
Я наче вдруге народився,
Коли вона померла.

Чи вік — не вік, а двадцять рік
Промучився з ягою.
Тепер — кінець; гуляй, вдівець,
Діждавшися спокою.
Куди не йди — не бійсь біди,
Не сподівайся муки;
І сит, і п'ян, живу, як пан —
Не стало жінки-злюки.

Спочило тіло у гробу,
Йому вже не підняться;
Душа ж навряд чи взята в ад —
Чорти таких бояться.

Мабуть, у рай Ілля-пророк
Узяв її до пари:
Я чую жінчин голосок,
Як гримне грім із хмари.

ПОМІЩИКОВІ

Щодня спасителя хвалить
Не забувай, мосьпане!
Це ж він сказав, що, крім душі,
На суд і тіло встане.

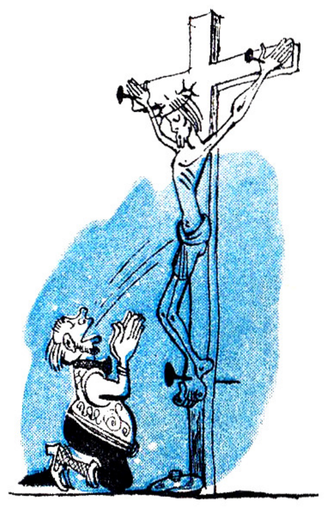

А що, якби душі самій
Ожити він дозволив?
Тоді б... тоді, о пане мій,
Ти б не воскрес ніколи!

БОНДАРЧУК

Веселий хлопець бондарчук,
Все молоточком стук та стук:
В селі не знайдеш кращих рук
До бочки чи до діжки.

Сюди стук, туди стук,
Хороший хлопець бондарчук,
Веселий хлопець бондарчук,
Усе йому за смішки!

В хазяйки бочка протіка,
Вона гука бондарчука,
Пославши з дому мужика
У ліс по сироїжки.

Поки мужик шукав грибів,
Хлопчина все, що слід, зробив:
Хазяйці бочку він набив,
Хазяїнові — ріжки.

Ой чук, чуки-чук,
Хороший хлопець бондарчук,
Веселий хлопець бондарчук,
Усе йому за смішки!

З ПРИВОДУ НАЦІОНАЛЬНОГО СВЯТА В ЧЕСТЬ ПЕРЕМОГИ НА МОРІ

Ви, лицеміри! кров лєте —
Ще й бога хвалите за те?
Отямтесь, геть молебні й свята!
Чи прийме бог хвалу од ката?

Переклад з англійської
М. ЛУКАША та В. МИСИКА.

---

[1] Уоллес, Вільям — патріот і національний герой Шотландії.

[2] Брюс, Роберт — письменник, національний герой, а з 1306 р. король Шотландії.

Народні усмішки

НА НОВІЙ «ВОЛЗІ»

Сидить сім'я за столом, обідає, стиха розмовляючи...

— От якби нам виграти «Волгу»! — каже глава сім'ї. — Чудесно було б!.. Я сів би за руль, мама поруч, Світлана і Гриць ззаду. Сіли б і поїхали на весь тиждень до бабусі...

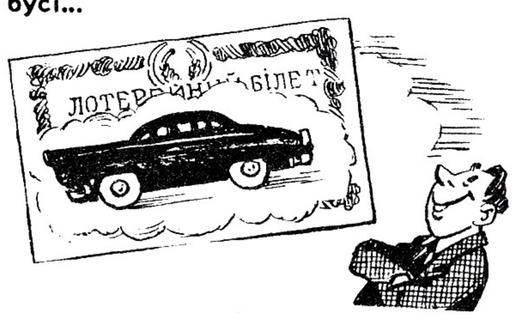

— Тату, давай я сяду за руль,— просить Гриць.

— Ні, ти ще малий.

Гриць тре очі кулачками:

— Я хочу за руль...

— Грицю, ти ж розіб'єш машину,—сердиться батько.

— Мамо, я сяду за руль,—уже плаче хлопчик.

— Ні, тобі рано, підрости!

— Я хочу за руль!

— Мовчи!..

— Я хочу...

— Грицько, вилізай геть з машини! Сиди дома!

Повідомив В. ШУЛЬГІН.
м. Балта, Одеської області.

ЯК ЖЕ ПОЗНАЙОМИЛИСЯ?

Моя п'ятилітня донька питає:

— Мамо, а де ти народилася?

— В Києві, — відповідаю я.

— А тато?

— Тато — в Саратові.

— А я де народилася?

— Ти в Ужгороді.

— А як же ми всі троє познайомилися?—здивувалася донька.

Повідомила Л. М. ШЕВЕЛЬОВА
з м. Богуслава, Київської області.

МОДНИЦЯ У КРАВЦЯ

Якось до одного кравця завітала модниця і дуже настирливо почала допитуватися, на чому їй краще пошити шубу — на лисиці чи на мавпі.

Кравцеві модниця страшно обридла і він відповів:

— Шийте на лисиці, а буде, як на мавпі!

Повідомив С. ГРИЦЕНКО.
м. Вінниця.

ВИТРИМАВ

Студент складав екзамена професорові. Вісім раз приходив до екзаменатора, і все не міг відповісти на питання. Дев'ятий раз студент знайшов професора вдома. Професор, хоч був незадоволений, проте почав екзаменувати.

Студент відповідав так же погано, як і раніш.

— Давайте свій матрикул, — звернувся професор.

— Витримав?!—радісно вигукнув студент.

— Та ви витримали, але я не витримав,—сказав професор.

Повідомив М. Т. ГАЛИЧ.
с. Чернявка, Черкаської обл.

Ату його, ату!

Як ви там не кажіть, а Григорій Данилович Потупало добре вміє гульнути. Що-що, а це діло «любитель кумпанії» (так його звуть друзі) знає, як свої п'ять пальців.

Бувало ото, зберуться гості в його бригадирській квартирі — Григорій Данилович бригадиром у нас у віддаленій бригаді — та, добре сьорбнувши святої водиці, як затягнуть славнозвісних пісень, то аж столітні липи, що ростуть біля хати, хитаються.

Оце на недавньому бенкеті, коли гості вже зробили солідне обмивання в божій росі, Григорій Данилович візьми та й вигукни:

— Гостоньки любі! Що б ви сказали, якби зараз заплющили очі, потім розплющили — а перед вами парує свіжісінька зайчатинка, нашпигована салом, га?

Нічого не сказали гості. Тільки прокотився у відповідь тривожно-невиразний гул. Почули б той гул нещасні зайці, то, напевно, розбіглися б за сто кілометрів від бригади, де бригадирствує Григорій Данилович Потупало!

Господар щось сказав на вухо сусідському хлопчикові, і той миттю зник за дверима. А через кілька хвилин біля двору Потупала вже гурчав колгоспний самоскид.

— Ану, хто сміливий — за мною! — лицарським голосом кинув бойовий клич Григорій Данилович, вже хрест-навхрест підперезаний патронташами.

Сміливих знайшлося багато: гостей набилося повний самоскид. Навіть вельмишановна дружина бригадира Марфа Захарівна захотіла подивитись, як її благовірний буде куцохвостим життя укорочувати.

— Жми, Миколо, на озимину!— наказав шоферу Потупало. — Я їм покажу, ненажерливим, як без мого дозволу на моїй пшениці пастись...

«Жати» далеко не треба було. Хата Григорія Даниловича була крайня, а озимина прямо за хатою і починалася.

Перший заєць вискочив на сліпучі промені фар прямо з-під передніх коліс, зразу ж за хатою.

— Ату його, ату! — заволав Григорій Данилович, прицілився і...

— Бах! Ба-бах!

Бідолашний звірок зойкнув не своїм голосом, підстрибнув на метр угору і впав мертвим під колеса.

— Так тобі й треба, анахвема, хай тобі сто чортів і сіра свитка! — радісно скрикнув Григорій Данилович. — Ач, куцохвості, як знахабніли — під самою хатою не бояться озимину травити...

За першою жертвою пішла друга, третя, п'ята, восьма... А скільки вже було зайців поранено і контужено — і полічити важко.

Та ось на шум баталії прибігли колгоспники Городецький і Сазоненко.

— Стій! Стріляти буду! — закричав Сазоненко і забіг наперед автомашини.

Але самоскид метнувся вбік і загуркотів далі. І знову:

— Бах! Ба-бах!

Городецький і Сазоненко перебігли на другий бік лану полювати полювальників.

— Стій! Бо встрелю!

І знову самоскид обминув їх і пішов в черговий круг по полю. Тільки вже за третім разом удалося колгоспникам зупинити машину.

Довго не хотів вилазити з кабіни Григорій Данилович, тільки сопів у кутку, а потім прогудів із темряви:

— Побачите своїх — кланяйтесь нашим! Я своє бригадне поле топтав, на своєму бригадному полі зайців бив... Я — бригадир!..

Та тільки це на колгоспників аж ніяк не вплинуло. При світлі ліхтаря вони почали складати акта: «Бригадир Потупало, зловживаючи своїм службовим становищем, використовував колгоспну автомашину для варварського знищення диких звірів...»

Григорій Данилович мовчки вислухав перший абзац акта та й... викинув білий прапорець — визирнув із кабіни на гостей і отак потихеньку до колгоспників:

— Слухай-но, Городецький, слухай-но, Сазоненко, давайте не будемо сваритись. Завтра я заплачу той клятий штраф... Тільки давайте так, щоб все було тихо...

Та хіба на селі приховаєш таку подію? І старе, і мале тепер глузують:

— Чули про Потупала? От не повезло, небораці, так не повезло!..

— А в чім річ?

— Заплатив, сіромаха, державі штраф за браконьєрство, колгоспові — за потраву озимини, а перестріляв власних кролів, які за його ж хатою на пшениці паслись!..

М. ПАВЛОВ.

Мал. С. САМУМА.

Порося: — Он студенти йдуть... Знову тебе кнуром називатимуть.

Слизьке масло

Нарада тривала вже третю годину. Прибиральниця тьотя Паша четвертий раз налила у графин свіжої води і поставила на стіл президії. «Сьогодні серйозно балакають», — подумала вона, причиняючи за собою двері. Про серйозність нарад тьотя Паша судила тільки по кількості випитої води, міряла все на свої графини. У неї вже була вироблена норма, що всяка нарада закінчується на другому або на третьому графині, і тому сьогоднішнє засідання вона вважала якимсь надзвичайним.

А в залі дзвенів голос голови яворівського колгоспу Охріма Буриби.

— Ну й оратор, — похитувала головою тьотя Паша, — чеше та й чеше... Як по писаному.

Охрім Самійлович справді чесав по писаному. Він сподівався, що рано чи пізно його все-таки покличуть на оцю нараду, знав, що буде в центрі уваги всього району, і тому заздалегідь готувався. Дочка — восьмикласниця — цілий тиждень виписувала йому у загальний зошит підкреслені місця із зоотехнічних книг та газетних статей. Тепер Буриба тримався впевнено і навіть гордовито. Осмикуючи змокрілі від поту рукави вишитої сорочки, погладжуючи по черзі то лівою, то правою рукою свої руденькі вусики, оратор сипав цитатами і повчальними прикладами, а після кожної важливої цитати додавав: «Саме так, як сказано вище, ми й робимо!»

Голови колгоспів, зоотехніки, завідуючі фермами сиділи, слухали яворівського голову і ніяк не могли зрозуміти, як же все-таки сталося те велике чудо, що цей колгосп із останніх по надою молока враз вискочив у число передових. З недавнього часу сусіди почали ненароком завертати на яворівську ферму і все придивлялися та розпитували. Але нічого нового вони не бачили і не чули. Ферма як ферма. Корови як корови. І доять їх так само, як доїли раніше. Керівні працівники з району теж зачастили у Яворівку, сподіваючись розгадати секрет блискавичного успіху і передати його іншим. Вони теж на яворівських фермах нічого особливого не помічали: гній як лежав під самими дверима, так і лежить. А проте дехто, піднімаючи вгору палець, говорив:

— Молодець Буриба, знайшов ключика.

Охрім Самійлович задоволено посміхався, потирав долоні і загадково відповідав:

— Не святі горшки ліплять, походимо в передовиках і ми...

Проте всякі запитання про досвід, про «секрет» Буриба намагався відвести невиразними поясненнями:

— Що ж, годуємо, доїмо...

— А як? Як годуєте? — допитувались гості.

— Хіба вас учить, як годувать? Кладемо у ясла...

— А сіль даєте?

— Звичайно.

— Грудкувату чи молоту?

— І таку, і таку, — відповідав Буриба.

Він і сам не знав, чи дають їхнім коровам сіль. З усіма такими питаннями голова посилав цікавих до свого зоотехніка Івана Коляди:

— Він усі секрети знає. Ключик у нього...

І справді, тільки один Коляда, крім самого Буриби, знав усі секрети. Вони вдвох довго думали-гадали, поки знайшли спосіб вийти в передові.

— Чи не спробувати нам здавати масло за те молоко, що до плану невистачає? — натякнув якось Коляда голові.

— А масла де візьмеш?

— Пфі-і! — присвиснув зоотехнік. — Були б гроші, а масло знайдеться.

Буриба аж підскочив і ляснув себе долонею по лобі:

— Ти диви! Не могли догадатися раніше? Тепер ми надоїмо!

І зразу все закрутилось, завертілось по-новому. Тепер зоотехніка вдень із свічкою в руках не шукай. Сівши на старого «Москвича», він гасав по навколишніх селах, відвідував сусідні райони і скуповував масло. Спочатку брав його

у бабів на базарі, але це справа дуже клопітка і непевна. Багато краще і певніше брати масло у продуктових крамницях. Законна ціна і безсумнівна якість. Накупивши масла, Коляда перекладав його вдома у відра і відносив на молочарню. На молочарні була своя людина, і там без всяких зволікань виписували квитанцію.

Справа пішла, як по маслу. Уже в першій декаді у районному зведенні колгосп стрибнув угору на чотири щаблики, а до кінця місяця — ще на чотири. У наступному місяці він несподівано обігнав усіх середніх і вирвався на одне з перших місць. Тут усі стали свідками чуда і тільки ахнули. Про Бурибу заговорили, але заговорили не так, як раніше. Тепер на нарадах голова райвиконкому казав: «Ось, дивіться, був у нас відсталий по молокоздачі колгосп, але голова цього колгоспу товариш Буриба знайшов ключика...»

Якого саме ключика знайшов Буриба, голова промовчував, але факт залишався фактом — яворівський колгосп по молокоздачі вийшов у передові. Слава Буриби росла не днями, а годинами, і привела його на трибуну високої наради. На кінець своєї промови Буриба залишив ефектне повідомлення про те, що сьогодні, достроково, колгосп кінчає квартальний план молокоздачі. Бажаючи блиснути на всю силу, Буриба ще зранку послав зоотехніка по масло, наказав закупити та здати весь квартальний план і привезти квитанцію. Тепер він раз у раз поглядав на двері, ждав, чи не появиться Коляда, але того чомусь довго не було.

— Я кінчив, — сказав Охрім Самійлович і, зійшовши з трибуни, присів у першому ряді.

Пролунали оплески.

Підвівся головуючий:

— У кого будуть запитання?

В цей час у вестибюль ввірвалися два захекані чоловіки. Один ніс під рукою дерев'яного ящичка. Тьотя Паша впізнала приймальника із маслозаводу. Не встигла вона загородити дверей, як обидва чоловіки влетіли в залу, і передній попрямував прямо до столу президії.

— Ось! — сказав він, ставлячи ящичка.

Буриба глянув на свого розгубленого, розчервонілого зоотехніка і обімлів...

Коляда, приїхавши в район з квитанціями, заишов у чайну підкріпитися. Випив сто, потім ще сто, а потім іще сто... Тут він і побачив, що в буфеті стоїть нерозпочатий ящик масла. Розгорілися очі.

— Беру!

— Кіло? Два?

— Все!

Коляда швидко відрахував гроші, узяв під пахву ящика і помчав до маслозаводу. «Ще одна квитанція буде», — потішався думкою. Але приймальник зустрів його дивним поглядом.

— Це що?

— Масло. Яворівського колгоспу...

— Чиє?

— Яворів...

Тут тільки п'яний Коляда схаменувся і побачив, що на ящику з маслом стоїть клеймо цього ж таки маслозаводу.

— Ага! Ось де ваше масло береться! — вигукнув приймальник і, схопивши ящика, кинувся до райвиконкому. Там сказали, що керівники в клубі, на нараді. Приймальник — туди. А Коляда біг слідом і благав не здіймати скандалу, обіцяв доброго могорича. Розкуйовджений, захеканий, зупинився він серед людного залу і тільки кліпав посоловілими очима.

Голова райвиконкому пильно подивився на Бурибу:

— Так ось який у вас ключик? Ну, тепер ми доберемось і до замочка!

Цього разу Охрім Самійлович уже не підійнявся на трибуну. Він стояв, схрестивши руки, перед столом президії і говорив тихо, ледве-ледве ворушачи губами. На столі стояв порожній графин, і всі забули, що можна покликати тьотю Пашу, щоб та принесла свіжої води.

Ол. МОТОРНИЙ.

с. Спаське,
Кіровоградської області.
Хмелівського району.

Мал. Л. КАПЛАНА.

Хабарник. — Ох, і перепало ж мені сьогодні на роботі.

Мал. БЕ-ША.

Деякі загси містяться у невпорядкованих приміщеннях.

— Хоч би поздоровили нас із шлюбом.
— Хіба не бачите, що в мене руки зайняті: стелю підтримую.

perec-ua.
perec-ua.

Володимир БАНДУРАК

На чужий коровай рота не роззявляй

(З білоруського народного гумору)

Один чоловік та мав двох синів. Ото повиростали сини та такі красені, хоч картини з них малюй, а до роботи щось не дуже квапляться...

От якось і питає їх батько:

— Чи не пора вам, сини, за якесь діло взятися?..

А ті стоять собі мовчки і потилиці чухають. А далі старший і каже:

— Не знаємо, тату, за що нам і прийнятись...

— Гаразд, — озвався батько. — Збирайтеся та й підемо по світу, поблукаємо трохи. Поглянемо, як інші люди живуть, як трудяться. Може, і вам якась робота до серця припаде.

Пішли вони втрьох по світу блукати. Ідуть собі, ідуть, ідуть та й ідуть. Коли бачать — стоїть край шляху невеличка кузня. Вони й зайшли перепочити.

От старший син дивився, як коваль з своїми помічниками селянам вози лагодять, коней кують, а далі не витерпів — взяв у руки молот і собі пристав до гурту.

Працював отак до вечора. Увечері коваль подякував йому за допомогу, нагодував, ще й грошей на дорогу дав.

Ідуть вони далі, аж веде якийсь селянин пару коней.

— Куди ж це ти, чоловіче, від села коней женеш?

— Веду аж на третє село підкувати, — зітхає той.

— А хіба ж у селі коваля нема?..

— Був, та торік помар, лиш кузня залишилася...

— Вертайся, чоловіче, в село, я тобі підкую, — каже тоді старший син.

От підкував він йому коней, а далі каже до батька:

— Залишуся в цьому селі ковалем, тату. Ця робота мені по душі.

— Що ж, залишайся, сину, — зрадів батько, — а ми ще трохи помандруємо світами.

Зостався старший син у тому селі ковалем, а батько з молодшим сином пішли далі. Ідуть вони, йдуть, коли дивляться — пасеться неподалечку під лісом самітній віл.

— Я цього вола вкраду, тату, — каже син.

— Що ж, сину, — зітхає батько, — крадь...

Зловив син вола за роги, взяв на налигач і привів до батька.

— Веди, сину, вола наперед і почекай мене отам на узліссі, — озвався батько, — а я на хвилину в село загляну — знайомого провідаю...

Пригнали вони вола додому, зарізали, багату вечерю зварили. Син ряднами вікна затулив, аби хтось із вулиці не заглянув, сіли до столу.

— Стривай, сину, — мовить батько. — Спершу поміряємо собі шиї. Побачимо, хто з нас більше потовстіє.

Поміряли вони шиї, прийнялись за їжу. Батько їсть собі повагом, наче в гостях, а син поспішає, мов на пожар, та все на вікно поглядає. Стукне надворі хвіртка, собака загавкає, а він хапає все з столу і мерщій до комори ховає. І вночі не спить, прислухається: все йому здається, що хазяїн за волом іде...

Якось з горем пополам з'їли того вола. Аж повеселішав парубок.

— Ану, сину, — каже батько, — поміряємо собі тепер шиї.

Поміряли. У батька шия на два пальці погладшала, а в сина — в два рази тонша стала. І сам такий, як скипка.

— Це тому, сину, що ти крадене їв! — сміється батько.

— А ви що — хіба купували, тату? — дивується син.

— Еге, сину, я своє їв, тому й розтовстів, — примружив хитро свої очі батько. — Чи тямиш, як я в село ходив, га? Ото я хазяїну за вола гроші относив!

Син і очі вирячив з дива.

— Ну, сину, — каже згодом батько, — як бачиш, м'яса вже нема, а їсти треба. То, може, знову підеш вола красти?..

— Ні, тату, хай йому біс! — сказав син. — І цей мені всю душу вимотав! Краще вже займусь якоюсь іншою роботою.

КОМБІНАТОРИ

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО.

— На брак став штамп: «Другий сорт»!
— А де третій сорт?
— На ньому ми вже поставили «Перший сорт».

Азіз НЕСІН

У ГАЗЕТАХ забороняють писати про самогубство. Щодо мене, то я сподіваюсь, що представники влади будуть дуже задоволені, коли дізнаються про самогубство такої несерйозної людини, як я.

Я вирішив накласти на себе руки. Захотілось якнайшвидше розлучитися з цим життям.

«Гей, великомученику! — звернувся я сам до себе, — яка смерть тобі до вподоби! Від кулі? Від кинджала? Вибирай!»

Всяка смерть завжди залишається смертю. Але я, як прихильник класичних традицій, зупинився на отруєнні.

Купив отрути. Зачинився у своїй кімнаті, написав довгого, романтичного листа. Потім випив повну склянку отрути, ліг на підлогу, чекаючи того моменту, коли почнуть холонути м'язи ніг та рук, коли набрякнуть вени, коли загусне кров... Але нічого подібного не сталося. Я випив ще одну склянку отрути, потім ще одну... Ніякого ефекту! Лише тоді я догадався, що в нашій країні не тільки молоко розведене водою, не тільки масло недоброякісне, не тільки сир несмачний, але навіть отрута нікудишня. Одним словом, неможливо культурно покінчити з життям. Але я належу до тих людей, які завжди доводять почату справу до кінця.

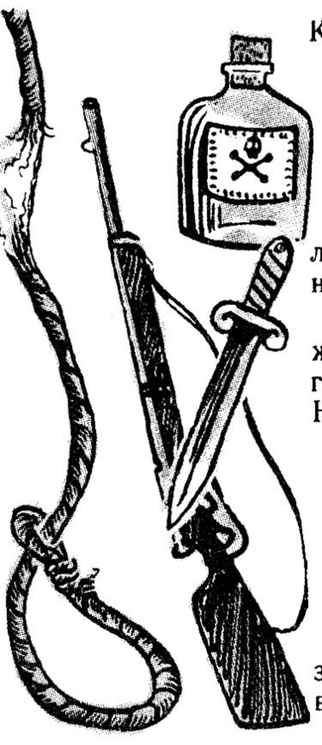

Цього разу я вирішив покінчити з життям вогнепальною зброєю. Купив карабіна, притулив дуло до скроні і спустив курок.

— Клац!

Ще раз натиснув на курок.

— Клац!

Ще раз.

— Клац!

Клацає, але не стріляє. Виявляється, карабін було одержано з Сполучених Штатів Америки в рахунок допомоги нашій країні і в ньому невистачало якихось частин.

Після цього я згадав: вірний спосіб смерті — отруєння газом! Кажуть, що ця смерть дуже поетична. Зачинився в кімнаті, відкрутив газовий кран, розлігся на дивані і завмер у чеканні ангела смерті. Настав полудень, вечір, а я ніяк не міг померти.

Увечері до мене зайшов приятель.

— Не заходь! — гукнув я.

— Що трапилося? — запитав він.

— Тут газ! Я помираю...

— Ти не помираєш, а божеволієш!

Я розповів йому про все.

— Який ти наївний, — розсміявся він, — хіба ти до цього часу не знав, що в наших газових трубах замість газу повно звичайного повітря! Але ти справді хочеш померти?

— Авжеж.

— Тоді я дам тобі товариську пораду: купи кинджал і розпанахай собі живіт, як сміливий самурай.

Я подякував другові за добру пораду, пішов до духану і купив величезного кинджала. Відверто кажучи, мені не дуже хотілося помирати такою смертю. Соромився того, що, розглядаючи трупа в моргу, лікарі побачать мій зовсім порожній шлунок. Дорогою я думав про це, але все-таки приємно було стискувати в кишені рукоятку кинджала.

Раптом на мене напали два поліцаї:

— Заждіть, панове, — гукнув я, — вислухайте спочатку: я завжди вчасно сплачую податки, ніколи не критикую уряд і ось таку чесну людину, як я...

— А це що таке? — перебив поліцай, відбираючи в мене кинджала.

«О, аллах! — подумав я, — не дають навіть спокійно померти. Чи можна жити після цього?»

Я людина твердого характеру і, якщо вирішив покінчити життя самогубством, здійсню цей намір. Купив у духані товсту мотузку і брусок мила. Один кінець мотузки прив'язав до сволока, на другому зробив зашморг, добре намилив його і накинув на шию. Востаннє згадав про податкове управління, штовхнув ногою стілець і... гепнувся на підлогу. Мотузка виявилася гнилою! Дістати ж хорошу неможливо. Тепер я вже остаточно переконався, що немає надії покінчити з життям.

Нічого не вдієш! Доведеться жити!

Усім відомо, що життя перебуває у прямій залежності від шлунка. Я дуже люблю яєчню з сосисками. Зайшов до ресторану, з'їв яєчню з сосисками, потім консервовані голубці і одну порцію макаронів. Після ресторану зайшов до кондитерської, там з'їв кілька тістечок. У цей момент до кондитерської заскочив продавець газет:

— Прошу, шістнадцятисторінкова газета!.. Якщо лінуєтесь читати, купіть загортати пакунки.

Як правило, я не купую офіціальних газет, але цього разу зробив виняток. Почав читати передову статтю і заснув.

Страшенний біль у шлунку розбудив мене. Живіт наче ножем різало. Я не міг витерпіти такого болю і почав голосити. У кареті швидкої допомоги мене привезли до лікарні. Дорогою я знепритомнів. Коли я розплющив очі, то побачив біля ліжка лікаря.

— Ви отруїлися? — запитав він. — Признайтеся, що ви хотіли скінчити життя самогубством!

— Ех, дорогий лікарю, цього разу не збирався.

— Ви отруєні. Що їли?

— Сосиски...

— Що? Ви їли сосиски?! Зійшли з глузду. Хіба тепер їдять сосиски? Ви напевне не читаєте газет. Тепер багато випадків отруєння сосисками. Але у вас отруєння не лише від сосисок. Що ви ще їли?

— Я їв консерви.

— Ай, ай! Ще?

— Макарони, потім тістечка!

— Факт, ви отруєні... Консерви, макарони, тістечка... Що ще?

— Слово честі, більше нічого. Потім читав передовицю офіціального органу.

— Що?! — вигукнув лікар. — Офіціоз! Дякуйте аллахові, що залишилися живим.

...Виходячи з лікарні, я думав: «Добре, але що ж робити далі? Неможливо жити і померти не дають. Куди ж подітися бідному чоловікові?»

Переклад з турецької
А. ЛОМАЯ та Р. КАЗАЗІШВІЛІ.

Пошта перця

ДОРОГИЙ ПЕРЧЕ!

У нашому селі Струги, Ново-Ушицького району, Хмельницької області, ще в 1956 році розпочали будувати клуб.

Були б ми вже досі з клубом, коли б не одна затримка. Довгий час б'ємося ми, як риба об лід, а завершити будівництво не можемо, бо не маємо чим клуб вкрити. Ми вже й до Укоопспілки, й до облспоживспілки, і до наших організацій, і навіть до Міністерства культури УРСР зверталися — і скрізь замість заліза зустрічаємо залізобетонну байдужість до нашого будівництва.

Порадь, Перче, як нам бути, де заліза на дах роздобути.

М. ПАСІЧНИК,
голова Струзької сільради.

ШАНОВНИЙ ПЕРЧЕ!

На дев'ятсот одинадцятому кілометрі дороги Харків—Ростов стоїть бензозаправочна станція. Збудовано її років шість чи сім тому. Уяви собі, Перче, що ти їхав машиною і зупинився на тій станції. Ти побачив би два гаражі для машин, одну закусочну і три двоповерхові будинки, в яких розмістилися контори бензозаправочної станції і шляхоремонтної дільниці. Ти поставив би машину в гараж, підкріпився б у закусочній і обов'язково запитав би:

— А де тут можна переночувати?

І тобі відповіли б:

— Просто неба на землі... Або стукай до людей, може, пустять...

Ні, дорогий Перче, хай тобі ніколи не доведеться застрявати на таких станціях. Краще хай потрапить туди той, хто ту станцію проектував... І дай, господи-боже, щоб у ту ніч, коли він там опиниться, обов'язково почалася сердита холодна хурделиця.

І. ЛЯШКО,
інспектор Слов'янської дільниці шляхової міліції.
Сталінська область.

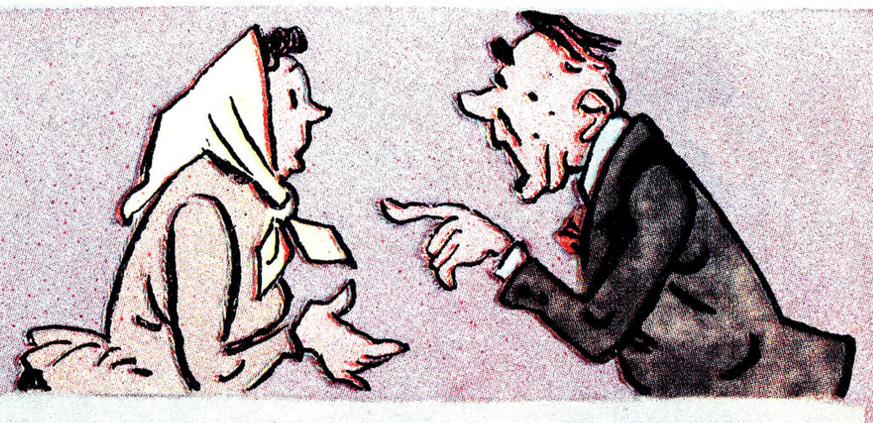

ДРУЖЕ ПЕРЧЕ!

Якби ти знав, до чого свавільні керівники у Розважівському районі, що на Київщині! Скликали вони нараду льонарів та, не спитавши голови артілі ім. Першого травня т. Гавриленка Віктора Петровича, преміювали на нараді передову льонарку Василину Трохимівну Зінченко. Ну, що б ото було спитати: будьте, мовляв, ласкаві, Вікторе Петровичу, чи не образитесь ви, коли ми оцю роботящу молодицю по заслузі вшануємо?

Так ні ж! Видали їй без дозволу Віктора Петровича барвистий килимок. А льонарка й собі, замість того, щоб змотатися в село та спитати в голови — брати премію чи не брати, взяла той килимок і поклала його вдома на ліжко.

Щоб провчити колгоспницю, а за одним заходом і голову райвиконкому т. Наконечного (щоб не свавільничали!), звелів їй голова артілі той килимок віддати йому.

А Василина Трохимівна взяла та й не віддала. Мене, мовляв, преміювали, а не вас!

Посилав голова до неї і бригадира Загоровського і ще кількох осіб з високими повноваженнями—забрати премію. Сам ганьбив її на зборах, картав і докоряв. Аж доки не витримала Василина Трохимівна і не кинула йому той килимок межи очі, тільки щоб відчепився.

Кажуть, Перче, що й керівники району раді-радісінькі, що Гавриленко до них не добрався!..

М. МАРЧЕНКО.

Мал. З. ТОЛКАЧОВА.

— Лишилося прожити двадцять років на утриманні жінки, а потім заживу на власні гроші — перейду на пенсію.

НЕ ОСТАННЄ „ОСТАННЄ“

(Комедія поки що в 4-х наказах)

I.

НАКАЗ № 60

по Хмельницькому обласному тресту рибного господарства.

Старший бухгалтер В.-Зозулинецького рибгоспу т. Римаренко Петро Аврамович не усвідомив своїх минулих грубих помилок по порушенню трудової дисципліни, хоч і дав письмову про це обіцянку, і останнім часом знову часто появляється на роботу у нетверезому стані.

Наказую:

Старшому бухгалтеру В.-Зозулинецького рибгоспу за порушення трудової дисципліни, що виявилося у явці на роботу у нетверезому стані, оголосити сувору догану з останнім попередженням, що, коли він не виправиться, то його буде знято з роботи.

Керуючий Хмельницьким облрибтрестом
Г. АНАНЬЄВ.

II.

НАКАЗ № 72

...Римаренка П. А. за припущення порушень попередити востаннє.

Керуючий Хмельницьким обласним трестом рибного господарства Г. АНАНЬЄВ.

III.

НАКАЗ № 85

...Римаренко П. А. не зробив для себе належних висновків... Знову напився... скомпрометував себе і підприємство, в якому працює...

Наказую:

...Римаренка Петра Аврамовича з посади, яку він займає, звільнити...

Керуючий Хмельницьким обласним трестом рибного господарства Г. АНАНЬЄВ.

IV.

НАКАЗ № 93

На зміну наказу № 85, враховуючи щиросерде визнання т. Римаренка П. А.,

наказую:

Залишити т. Римаренка П. А. головним бухгалтером Велико-Зозулинецького рибгоспу з останнім попередженням.

Керуючий Хмельницьким облрибтрестом Г. АНАНЬЄВ.

(Далі буде).

Про чудне і смішне

I.

Спочатку про чудне.

На карті Дніпропетровщини дуже легко знайти Богуслав, той, що у Павлоградському районі. Трішки важче можна знайти на тій карті село Олефірівку. Воно

входить не до Павлоградського, а до Петропавлівського району. Від Богуслава до Олефірівки зовсім недалечко, сім кілометрів. Проте сім кілометрів — це мало, коли їх на карті бачиш. А коли доводиться ті кілометри міряти ногами в дощ або у хурделицю-метелицю, то вони дуже довгими стають.

Про це багато могли б розказати школярі, які з Олефірівки щодня ходять у Богуслав до школи.

Чи сніжок іде, чи то метіль мете, чи грязюка по коліна, — вони мусять щодня міряти туди сім та назад сім... Скільки часу витрачають марно, скільки черевиків рвуть!..

...Хіба нема чим возити дітей до школи? Є чим, можна возити. Захотіти тільки треба.

II.

А тепер про смішне...

Змінилася, переродилася околиця Львова — вулиця Кульпарківська. Тепер тут є велика лікарня, багато підприємств, чимало гуртожитків. А тротуару пристойного все не було. Місили люди грязь, місили мовчки, а далі почали скаржитись. І за п'ять років добилися свого— повернулася лицем до околиці міськрада, сімдесят п'ять тисяч карбованців не пошкодувала, проклала чудесний, гладенький тротуар. А через два місяці приїхали на Кульпарківську люди з лопатами й ломами і заходилися на тому місці, де був тротуар, кабеля прокладати. Знаку не лишилося від того, що сімдесят п'ять тисяч карбованців з'їло. Стрибають тепер люди з рівчака у рівчак, забрьохуються грязюкою, одні лаються, інші сміються...

Весело стало на околиці славного Львова!

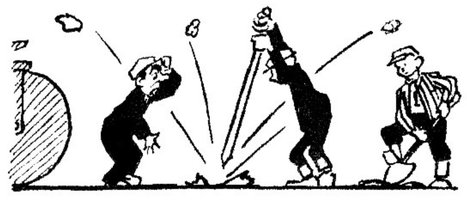

ПРОТИПОЖЕЖНІ ЗАХОДИ

Мал. С. ГЕРАСИМЧУКА.

Дійшли чутки аж до Києва, ніби в райцентрі Йовсуг, Луганської області, ще в 1953 році збудували пожежне депо на дві машини.

Правда, збудували, та не цілком. Залишилося стіни на сантиметрів 40—50 підняти та вкрити і — готове депо!

Але надійшла вказівка — будівництво пожежного депо припинити. І припинили.

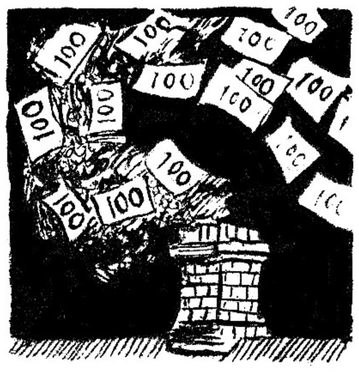

Та не пропадати ж тридцять одній тисячі карбованців, вкладених у цю будівлю.

От навколишні мешканці стіни ті потроху розбирають і конструктивно вдосконалюють свої приватні печі. І виходить — будівельні матеріали ідуть знову ж таки на протипожежні заходи, а, значить, — за призначенням!

А що протипожежну справу, припинивши будування депо, до кінця не довели, — то воно, може, й краще! Бо будуть знати — нема депо, гасити нікому, — та й почнуть обережніше з вогнем поводитись.

Портрет хулігана.

І найкраща рамка для нього.

Мал. А. АРУТЮНЯНЦА.

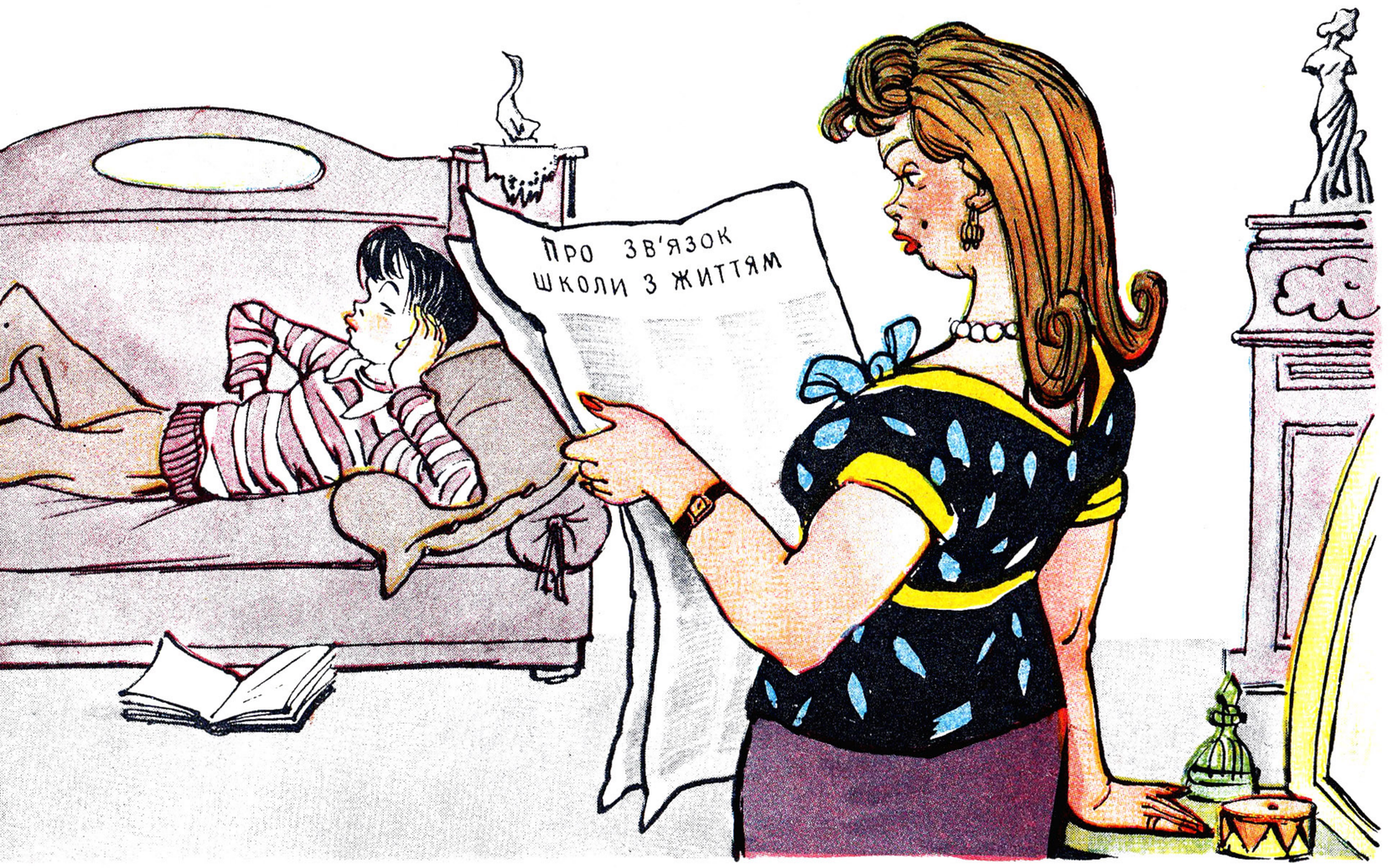

— Вчитися й працювати? Бідний хлопчик! Йому навіть до ресторану ніколи буде сходити...

Пошта Перця

ДОРОГИЙ ПЕРЧЕ!

Ой, я дівчина-полтавка і зовуть мене Наталка!.. Ти, може, чув, як я зі сцени співаю: «Видно шляхи полтавські і славну Полтаву». Так от, по секрету скажу тобі: співаю і червонію. Бо, живучи в Полтаві, на Токарному провулку, я ніякого шляху там не бачу. Бачу тільки вибоїни, ями, калюжі...

Між іншим, у згаданій пісні йдеться ще й про те, що я «не стиджуся прясти, шити і носити воду». Прясти і шити я й справді, не стиджуся, а от носити воду за кілометр, аж з вулиці Фрунзе, мені не тільки стидно, але й обидно. Та й справді, невже на весь Токарний провулок не можна поставити хоча б одну водорозбірну колонку?

Керівники нашого міста багато говорять про впорядкування околиць Полтави, та діла чомусь не видно. Словами та вихваляннями наші керівники вельми нагадують славнозвісного Возного, котрий якось признався, що «разположен к добрим ділам; но, за недосужестю по должності і за другими клопотами, доселі ні одного не зділав».

НАТАЛКА ПОЛТАВКА.

ЛЮБИЙ ПЕРЧЕ!

Запрошуємо тебе на відкриття учбового корпусу Прилуцького гідромеліоративного технікуму.

Про дату цього свята не повідомляємо, сподіваємось, що тобі її повідомить керуючий Чернігівським облбудтрестом тов. Нечитайло, який шість років тому обіцяв нам швидко це будівництво закінчити.

О. ІВАНОВ,
директор технікуму.

Чернігівська область.

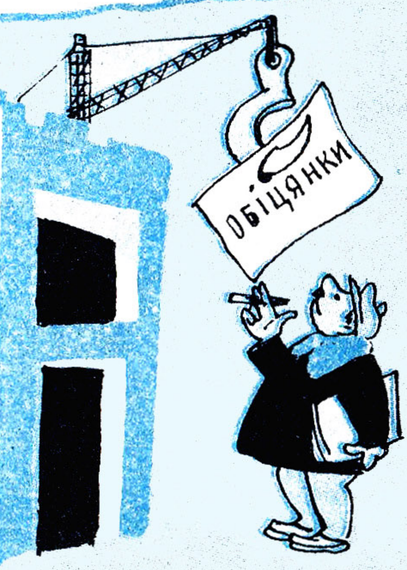

ТОВАРИШУ ПЕРЧЕ!

Від Богунії, де ми живемо, до центра Житомира недалечко, рукою подати — всього якихось півдесятка кілометрів.

Проте руку подавати нам щось не дуже поспішають, немає у нас електричного світла, каганцями поблимуємо... Заплуталася навколо нас така «електросітка», що ми вибратись з неї не можемо. Звертаємось до Енергозбуту, він направляє до КЕЧ'у, а КЕЧ назад до Енергозбуту. Ідемо до міськради, а там кивають на Енергозбут.

У навколишніх селах електрика сяє, а ми у місті очима світимо. Може дійти до того, що в Богунію водитимуть екскурсантів, як у музей: дивіться, мовляв, як люди світили колись!

Просто стид і страм, дорогий Перче!

ЖУРАВСЬКА, СМИРНОВ, ВИГОВСЬКИЙ, ТАЛЬКО, МАКАРЧУК та інші.

Отака от водиця!

Кажуть, що вода греблю рве. А в будинку № 6а по Тарасівській вулиці в Києві (домоуправління № 4003), вірте не вірте, вода людям добрим ще й кишені розриває.

Ви скажете: вода, видно, з норовом, що людям у кишеню залазить!

Чого вона залазить і як вона залазить, коротенько розповімо.

У тому семиповерховому будинку по Тарасівській вулиці № 6а та живуть люди.

Живуть собі люди, працюють, дихають повітрям і вмиваються водою.

Звісно, що за комунальні послуги платять усі, платять і мешканці семиповерхового будинку, що по Тарасівській вулиці № 6а.

Усі люди платять за твердо встановленими нормативами, а кербуд Бабиченко стягає з мешканців цього будинку за власним прейскурантом по 9 крб. 10 коп. на місяць з кожної душі.

Подумайте, скільки ж це треба води виполоскати, щоб за неї по дев'ять карбованців з копійками брати?

Уявіть собі: родина пенсіонера Голосного, що складається з шести осіб, платить за квартиру 36 крб. 96 коп., а за воду — 54 крб. 60 коп.

Отакі ото виливає водяні номери кербуд Бабиченко!

Коли ми ознайомилися з цією бурхливою водичкою, то виявили, що кербуд Бабиченко по щедрості своїй плюсує в рахунок за воду усі небесні опади, що тюжать з хмар, падають на дах, а дах дірявий, водичка хлюпає на підлогу, і Бабиченко, звісно, має рацію гукати:

— Ви на воду не нарікайте. У вас води, хоч плавай. І до Дніпра не біжи, в хаті й купайся! Платіть!..

Так оце ми й кажемо: ну, хай отакі штуковини набігають на кербуда. А куди ж дивиться начальник Сталінського райжитлоуправління м. Києва т. Чмих?

На небо дивиться, чи на дах, чи на оті ринви, що так собі для фасону теліпаються.

Висять аби висіли... Несправні, заіржавіли. Водопровід і водозливні прилади, нема чого й казати, давно вимагають капітального ремонту. Бо в багатьох місцях протікають.

Ось сюди й треба т. Чмихові хоч одним оком глянути.

Ол. КОВІНЬКА.

ПІСОК В ОЧІ

Чимало води втекло з того дня, коли було написано першого фейлетона про тих діячів, які беруться пробурити артезіанський колодязь, але замість того, щоб викачати воду з підземних глибин, викачують гроші з надземних кас замовників і потім умивають руки (як правило, на стороні, бо добутої води невистачає навіть для того, щоб помити руки).

Отже, наведена нижче історія не буде ні оригінальною, ні веселою. Малобудищанський цегельно-черепичний завод (Полтавська область) ще в жовтні 1956 року уклав договір з Київським БУ-6 тресту «Союзнафтобурвод». БУ-6 мав добути для заводу артезіанську воду, а завод — заплатити за це.

Другу половину умови було виконано чесно. Завод позбувся ста двадцяти тисяч карбованців, а потім і надії мати воду.

Вода спочатку бризнула, але з такою кількістю піску, що важко було зрозуміти, що ж власне добуває «Союзнафтобурвод» — воду чи пісок. Минуло два роки. «Союзнафтобурвод» за цей час встиг злитися з трестом «Укрбурвод», але від цього злиття не полилася вода на Малобудищанський цегельно-черепичний завод. Зате з рахунку заводу попливли ще 19618 карбованців, бо бригади «Укрбурводу» безрезультатно намагалися добути воду.

В основному ж вони добували і добувають пісок. Певне, для того, щоб було чим запорошити очі адміністрації заводу.

Насилу продравши запухлії очі,
На сина Гордій захрипів:
«Ти де це блукав, волоцюго, до ночі?
З п'яницями дружбу завів?..
Та я з тебе шкуру спущу, бусурмане,
Як будеш без діла ти жить!»
Синок усміхнувсь, похитнувся (був п'яний):
«А що ж мені, батьку, робить?»
Гордій аж посинів: «Та як — що робити!?
А чи не тобі я казав,
Щоб, доки проснуся, мені похмелитись
Півлітра горілки дістав!?»

П. ШЕРСТЮК.

с. Червоні Партизани,
Носівського району,
Чернігівської області.

В чотири рядочки

ЯК ДО ЧОГО...

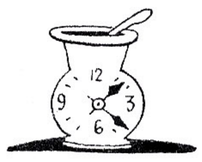

— На роботу підеш ти?
— Мамо, я ж манюня...
— Ну, то й хлопців не води!
— Дівка ж я, мамуню!

Роман ПОПОВИЧ.
м. Кіровоград.

СОНЦЕ І ВІКНО

Відбилося проміння сонця
В однім замурзанім віконці...
І досі хвалиться вікно,
Що з сонцем зналося воно.

В. ЛУЧУК.
м. Львів.

ЗРОЗУМІВ...

Пилипа бригадир відчитував як слід:
— Прокинься, ледарю, вже сонце на обід!..
А він спросоння очі протира:
— То, значить, вже обідати пора!

В. НІКОЛЕНКО.
с. Кустолово-Суходілка,
Новосанджарського району,
Полтавської області.

ДИВНА ЗАБУДЬКУВАТІСТЬ

Частенько любить мул хвалиться,
Що в нього мати — кобилиця,
А що осел його татусь —
Завжди замовчує чомусь.

Євген БАНДУРЕНКО.
м. Одеса.

ЗАКОРЕНІЛА ЗВИЧКА

Ой, біда, біда яка
Продавцю з рукою:
Мимоволі кулака
Важить він з крупою.

Денис РУДЕНКО.
с. Стави,
Кагарлицького району,
Київської області.

ЙОГО ЗВІТ

У Івана совість є,
Навіть дітям звіт дає:
— Діти мої, діточки,
Я пропивсь до ниточки!

М. ШКУРАТ.
м. Володимир-Волинський,
Волинської області.

ПЕРЦЕВІ ВІДПОВІДАЮТЬ

★ У листі, що надійшов до редакції, повідомлялося про те, що голова Митлашівської сільради (Драбівський район) Коновал І. А. напився п'яний і влаштував бійку.

Як повідомила Черкаська облпрокуратура, при перевірці факти ствердились. Коновала І. А. виключено з партії, знято з роботи і засуджено до одного року позбавлення волі умовно.

★ Редакція одержала листа про те, що старший слідчий прокуратури Хмельницької області Гофман купив для себе у колгоспі ім. Леніна (Старосинявський район) автомашину «Москвич».

Заступник прокурора УРСР т. Стеценко повідомив редакцію, що наведений факт відповідає дійсності. Наказом прокурора Хмельницької області за придбання автомашини в колгоспі Гофману оголошено сувору догану. Автомашину «Москвич» Гофман здав.

★ Гр. Пішко М. П. поскаржився редакції на те, що у хлібові, який випікає Глухівський хлібокомбінат, він знайшов сторонню річ.

Як повідомив заступник прокурора області т. І. Щербак, слідством у цій справі встановлено, що стороння річ у хліб потрапила з вини змінного технолога Давидової С. В., яку притягнуто до кримінальної відповідальності.

★ Читачі надіслали до Перця листа про негідну поведінку директора Плосківської середньої школи (Верхньо-Дніпровський район, Дніпропетровської області) Шевченка К. І. При перевірці факти підтвердились. Наказом облВНО Шевченка К. І. з посади директора школи знято.

★ Колгоспники з с. Грабово на Волині написали до редакції про незаконні дії голови колгоспу «Зірка» Макарчука.

Голова виконкому Ковельської райради т. Дубницький повідомив редакцію, що за грубе ставлення до колгоспників і за порушення соціалістичної законності на Макарчука накладено суворе партійне стягнення. З роботи його знято.

★ Директор Шевченківського цегельного заводу Кобилін М. П. часто пиячив. Про це писалося в замітці «Веселий директор», надрукованій у № 14 журналу за 1958 рік.

Секретар Одеського обкому КП України т. О. Чернявський повідомив редакцію, що Кобиліну оголошено догану. Кілійському райкому КП України запропоновано вирішити питання про можливість перебування т. Кобиліна на посаді директора заводу.

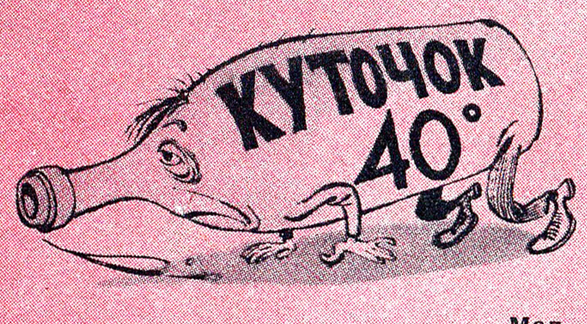

Мал. Л. БОЙКА.

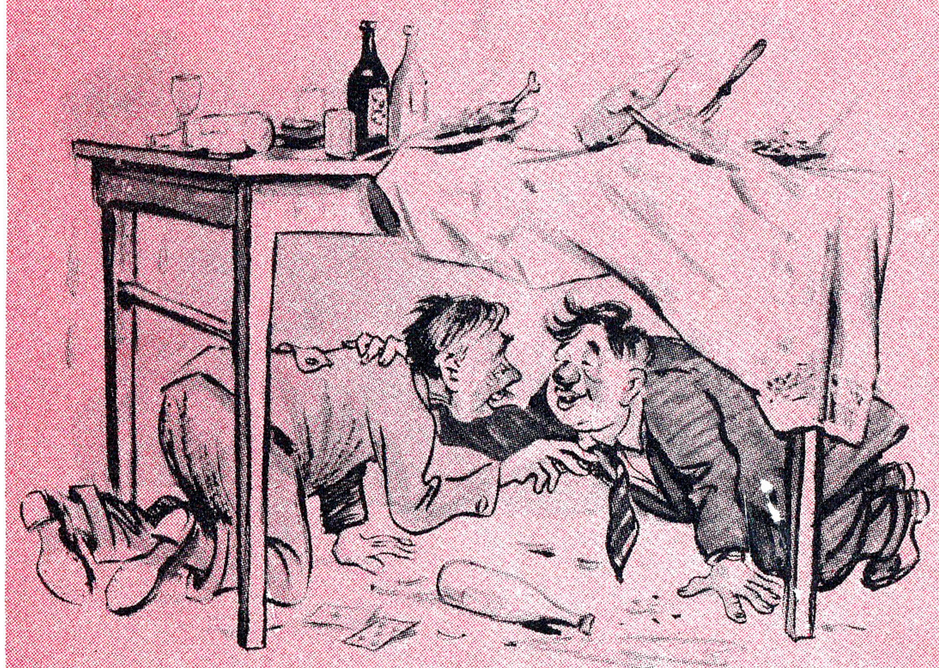

— Давай краще заспіваємо застольну!..

Малюнки В. ГРИГОР'ЄВА.

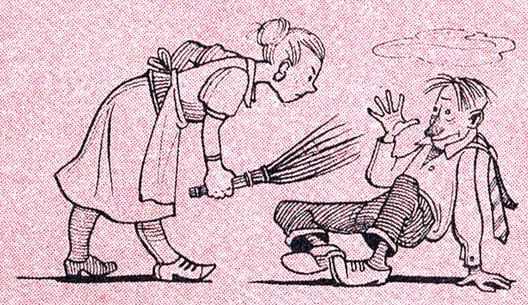

— Напився?! Ану дихни!..

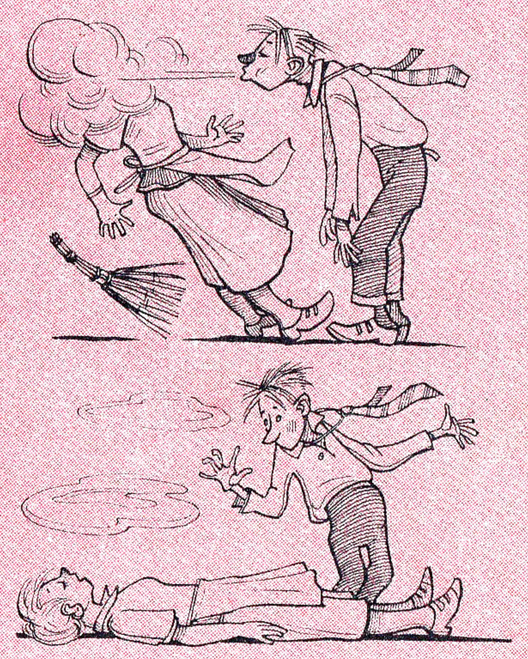

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО.

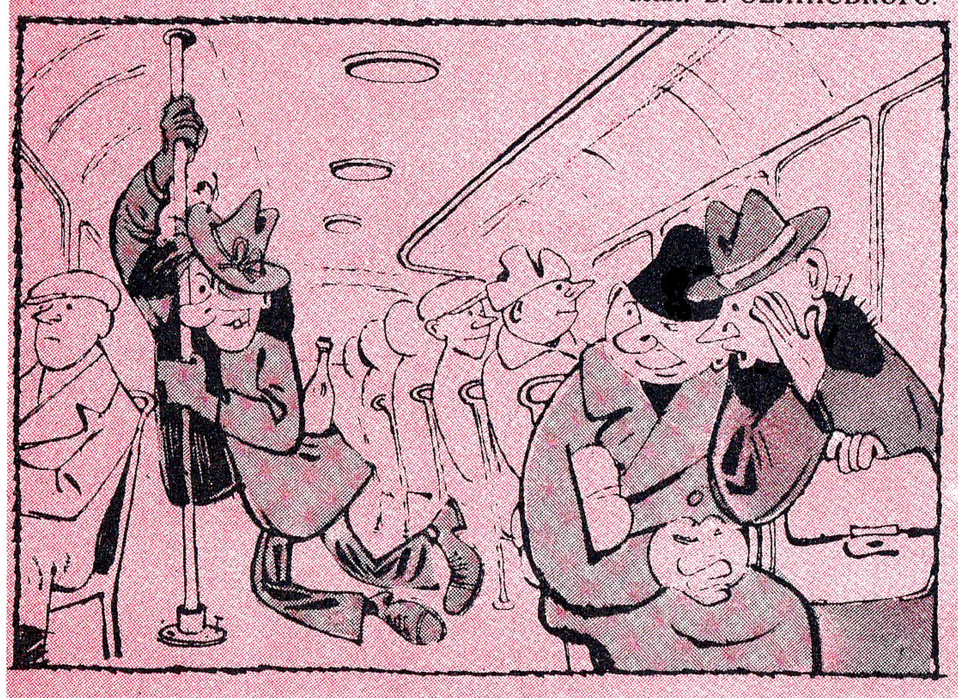

— Усі бачать, що людина на ногах не держиться, і ніхто місця не уступить.

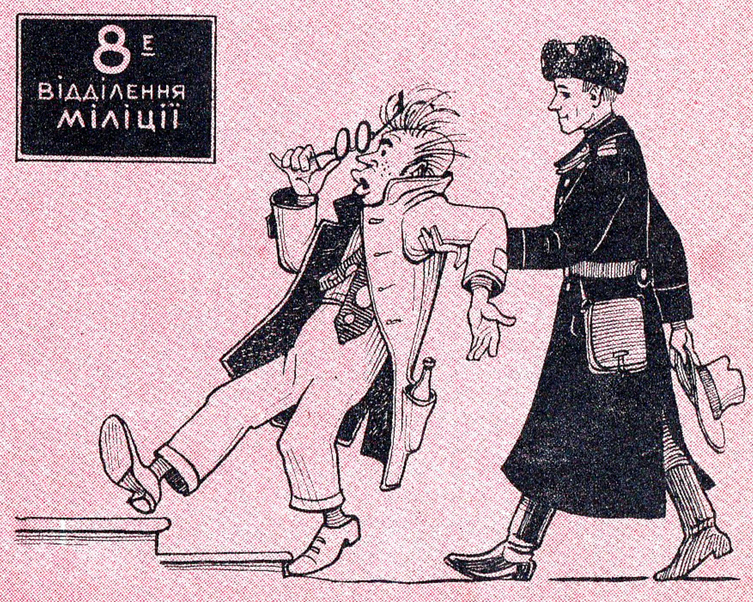

— Здається, до цього відділення мене ще ні разу не приводили.

Редактор Ф. МАКІВЧУК.

Редакційна колегія: П. ГЛАЗОВИЙ (заст. редактора), О. КОЗЮРЕНКО, О. МИХАЛЕВИЧ, С. ОЛІЙНИК.

Видавництво «Радянська Україна». Адреса редакції: Київ, Коцюбинського, 7. Тел. 4-73-94, 5-30-31. Передплатна ціна 2 крб. на місяць.

Журнал «Перець» № 2 (397) (на украинском языке). Підписано до друку 12.I. 1959 р. Папір 70×108⅛=0,75 пап. арк. 2,05 друк. арк.

БФ 22063 Друкарня видавництва «Радянська Україна». Київ. Анрі Барбюса, 51/2. Зам. 7470. Тираж 200 000 прим.

perec-ua.
perec-ua.

Відсканував Іван ТОЛОКНЬОВ, опрацював Олег ЛЕСЬКІВ
для спільноти: http://perec-ua. livejornal.com

Зовнішня політика урядів країн, що входять до НАТО, має ніби два лиця. З трибуни ООН представники провідних держав НАТО не скупляться на заяви про свою миролюбність... Проте на сесіях Ради НАТО... приймають рішення зовсім іншого характеру.

(Із заяви Радянського уряду в зв'язку з сесією НАТО).

Мал. О. КОЗЮРЕНКА

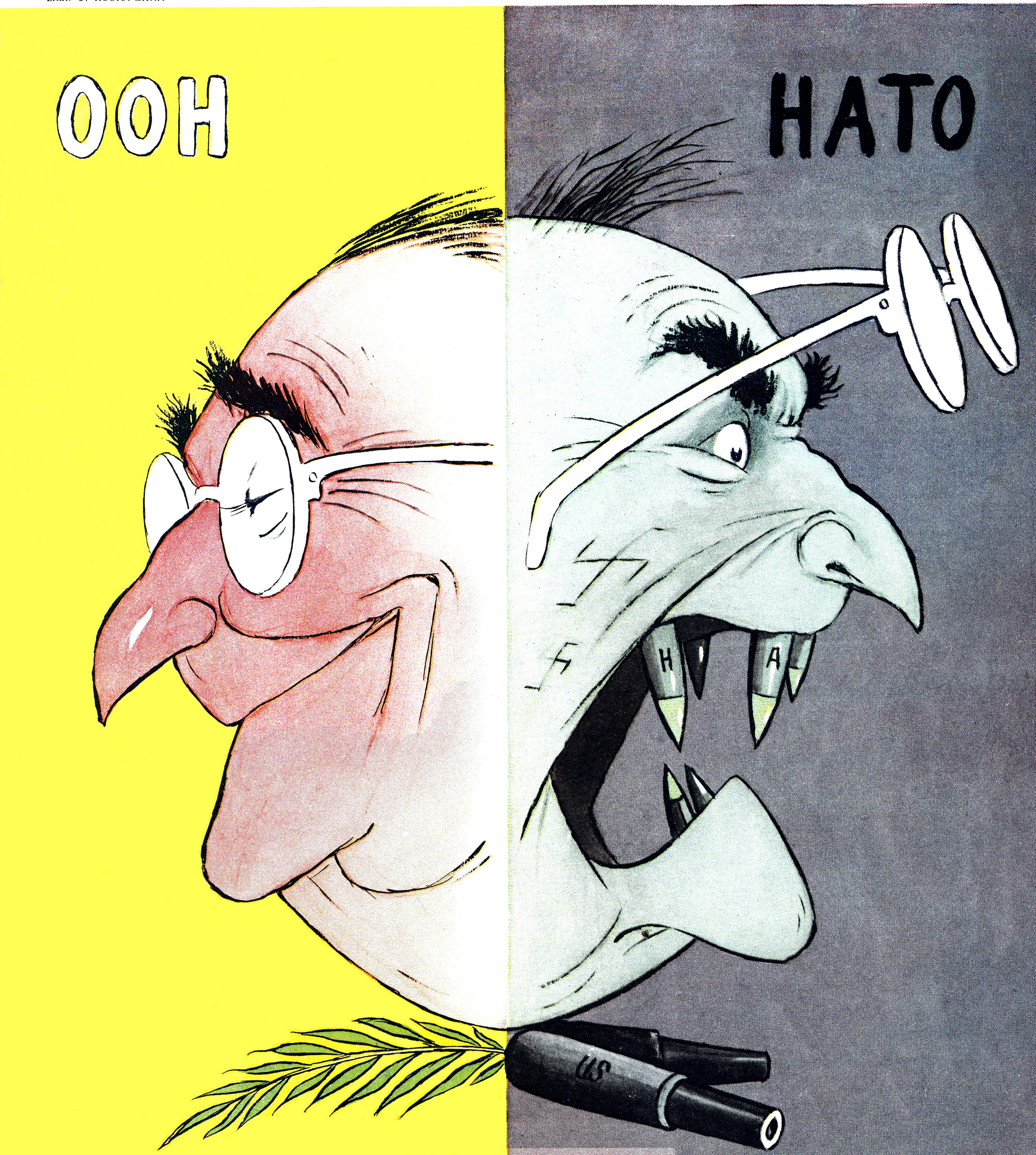

ДВІ ПОЛОВИНИ ЛИХОЇ ЛИЧИНИ.